Mænd og Kvinder har søgt at bibringe Samfundet.

„Det er saa fattigt, naar man faar en Gave, ikke at kunne sige Tak!“ hedder det til Slutningen i Artiklen. „Men hvor skal vi i Grunden hen med vor Tak?“ spørges der saa.

Naturligvis til de Mænd, der ikke har lagt Sten i Vejen for Kvindevalgrettens Gennemførelse. Bedre er et virkeligt Forslag, der medtager Kvindevalgretten, end et tænkt Forslag, som aldrig vilde komme til at foreligge, om denne Sag.

De Mænd, der ubrødeligt har holdt fast ved det, der er Grundlovsændringsforslagets bærende Tanke, den nemlig: „Ned med alle Valgretsprivilegier“, skal have Tak, baade fordi de har sat denne Idé ud i Grundlovsændringen, og fordi de trods al Prelleri og trods al „Tærsken Langhalm“ har holdt fast ved den og ikke ladet sig hverken lokke eller true bort fra den.

Vi har forlangt Kvinders Valgret som et Led i den Kamp mod Valgretsprivilegier, der er ført herhjemme og ude i andre Lande i saa mange Aar. Derfor tager vi med „Løftelsens Glæde“ mod vor Valgret sammen med den upriviligerede Valgret andre Mennesker end netop Kvinderne faar.

Louise Nørlund.

Den rene Kvindelinie.

Fru Nørlunds Indvendinger her i Bladet mod Artiklen „Blandt andet“ i forrige Nummer, nøder os til endnu en Gang at trække den Linie op, efter hvilken Dansk Kvindesamfund arbejder og altid har arbejdet: *den rene Kvindebevægelses Linie*. Forunderligt, at selv Kvinder, som har været blandt de forreste i Kampen for Kvinders Frigørelse, ikke formaar at holde sig denne Linie for Øje. Blandt de mange Skel, som Samfundsudviklingen i Tidens Løb har rejst mellem Borgerne, er der ét, som fra Arilds Tid har delt Borgerne i to Dele. Skellet mellem Mænd og Kvinder, mellem de frie og ufrie Borgere. Medens de Skel, som skilte Mændene ad, kunde flyttes, naar visse Betingelser kom til Stede, var det, som skilte Mand og Kvinde ad uflytteligt. Den Mand, som af sin Ungdom udelukkedes fra Valgretten, havde dog Vished for, om han levede det tilstrækkelige Antal Aar, at se dette Skel forsvinde. — Den Mand, som stod i Tyendeforhold til Andenmand, og derfor var udelukket fra Valgretten, havde dog Mulighed for engang at blive sin egen Mand og dermed valgberettiget, — den Mand, som ikke havde de tilstrækkelige Indtægter til at blive selvskreven Landstingsvælger, var dog ikke fra Fødslen udelukket fra at komme paa en grøn Gren og blive baade højstbeskattet og selvskreven; — den Mand, som paa Grund af Æresfortabelse havde mistet sin Valgret, kunde i hvert Fald gøre sig Haab om ved god Opførsel at skaffe sig Æresoprejsning og dermed Valgretten tilbage. Men den, som fødtes Kvinde, var for Livstid udelukket fra politisk Borgerret, hvad enten hun ydede Millioner eller maatte betle for Føden, hvad enten hun havde udviklet sin Aand til den højeste Fuldkommenhed eller var blandt de fattigste i Aanden, — hvad enten hun æredes og agtedes for sine Dyder, eller levede prisgiven hver Mands Foragt. Et saadant Skel var og er endnu den Dag, hvor dette skrives, rejst mellem hver Mand og hver Kvinde i Landet, et Skel, som ikke kan flyt-

---

man vælge det andet, og omvendt. Hør nu en Gang: Hvis Kvinderne fik Valgret, saa vilde de stemme paa samme Maade som deres Mænd, og derved kun fordoble Stemmeantallet. — Synes man ikke om dette Argument, saa tag følgende: Om Kvinderne fik politisk Valgret, saa vilde de af ren og skær Stridslyst stemme modsat deres Mænd, og Følgen vilde da blive Familietvistigheder og Skilsmisser over hele Linjen.

Et af Argumenterne er ogsaa det, at Kvinderne er Engle, og at deres Vinger ikke maa besudles af Politikens Skarn. *Min* Mand kalder mig saa tidt Engel! »*Jeg mine Vinger ej plette vil, thi deres Renhed hører Manden til.*« — Synes man ikke om dette Argument, saa maaske følgende passer: Kvinderne er fordærvede, og vil faa en demoraliserende Indflydelse paa Folket, eller: Kvinderne forstaar sig ikke paa Politik, om de fik politisk Valgret, vidste de ikke, hvad de skulde gøre med den, — eller ogsaa: om Kvinderne fik Valgretten saa vilde de snart tage de allerbedste Pladser fra Manden. Vi vilde paa Øjeblikket have en Masse Kvinde-Borgmestere, Kvinde-Biskopper, Kvinde-Generaldirektører og Kvinde-Ministre! Jeg ser i Aanden, hvorledes *Birgitte Berg Nielsen* skubber Zahle ned, og selv sætter sig paa hans Taburet, — og jeg vil nok se *den*, der kan køre *hende* væk! — En anden Grund, der ogsaa kan vendes op og ned paa efter Behag er, at den politiske Valgret er saa overvurderet; den har aldrig gjort den *ringeste* Nytte. Det har saa mange Mænd sagt mig.

Man kan ogsaa sige: Det er Valgretten, der skaber Manden. Den gir ham Værdighed og Overlegenhed overfor Kvinden. Om nu en Hustru ogsaa fik Valgret, saa kunde hun jo ikke se op til sin Mand!

Jeg har talt med saa mange Valgretskvinder, og alle er de lige ufremkommelige. Jeg siger saa ofte til dem: Her er jeg! Overbevis mig! Jeg beder dem om Bevis, og saa kommer de dragende med Wyoming og Australien og Norge og Finland, og med hvad Kvinderne *der* har gjort for at forbedre Kvinders og Børns Stilling. Men hvad bryder jeg mig om det? Det er jo Fakta, og jeg bryder mig ikke om Fakta, — jeg vil have *Bevis*.

Saa siger de, at i Sverige findes 700,000 Kvinder, som forsørger sig selv. Men *det* er jo Statistik! — Fakta og Statistik vil ingen sand kvindelig Kvinde beskæftige sig med.

Nej, nu skal *jeg* paa sand kvindelig Vis fremføre et Bevis imod Valgretten. — Personlige Eksempler. *Det* er *min* Overtalelsestaktik! — Jeg saa en Gang en Kvinde, der kørte en Hest, og Hesten løb løbsk for hende. Ligner *det* ikke en Kvinde? — En anden Gang læste jeg om en Kvinde, hvis Hus stod i Luer, og hun kastede Barnet ud gennem Vinduet og bar Sengeklæderne ned ad Trappen! Beviser disse Eksempler politisk Modenhed maaske? — Og disse Suffragetter, hvilke Furier og Hyæner i Kvindedragter! Vilde De, mine Damer, gerne være en Hyæne og klædt i Kvindedragt?